

Behaalotecha

PASSING UP THE BONUS

If It Costs the People, It's Not Worth the Gain

PARSHAH OVERVIEW

Behaalotecha

Aaron is commanded to raise light in the lamps of the menorah, and the tribe of Levi is initiated into the service in the Sanctuary.

A “second Passover” is instituted in response to the petition, “Why should we be deprived?” by a group of Jews who were unable to bring the Passover offering in its appointed time because they were ritually impure. G d instructs Moses on the procedures for Israel’s journeys and encampments in the desert, and the people journey in formation from Mount Sinai, where they had been camped for nearly a year.

The people are dissatisfied with their “bread from Heaven” (the manna), and demand that Moses supply them with meat. Moses appoints seventy elders, to whom he imparts of his spirit, to assist him in the burden of governing the people. Miriam speaks negatively of Moses and is punished with leprosy; Moses prays for her healing, and the entire community waits seven days for her recovery.

TEXT 1A

Numbers 9:1-2

א. וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַּר סִינַי בַּשָּׁנָה הַשֵּׁנִית
לְצֵאתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן לֵאמֹר:

ב. וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַפֶּסַח בְּמוֹעֲדוֹ:

1. G-d spoke to Moses in the Sinai desert in the first month of the second year of their Exodus from Egypt, saying:

2. "The Children of Israel should bring the paschal offering in its appointed time."

TEXT 1B

Numbers 9:5

וַיַּעֲשׂוּ אֶת הַפֶּסַח בְּרֹאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ
בֵּין הָעֲרִבִים בְּמִדְבַּר סִינַי, כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת
מֹשֶׁה כִּן עָשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל:

And the Children of Israel brought the paschal offering in the Sinai desert in the afternoon of the fourteenth day of the month. They did it in accordance with all that G-d had instructed Moses.

TEXT 1C

Sifrei, *ad loc.*

להודיע שבחן של ישראל, שכשם שאמר להם משה
כן עשו.

This was said in praise of the Israelites. They
did precisely as Moses had instructed.

TEXT 2

Numbers 9:6–7

ו. וַיְהִי אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ טְמֵאִים לְנֶפֶשׁ אָדָם וְלֹא יָכְלוּ לַעֲשׂוֹת הַפֶּסַח בַּיּוֹם הַהוּא, וַיִּקְרְבוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וְלִפְנֵי אַהֲרֹן בַּיּוֹם הַהוּא:

ז. וַיֹּאמְרוּ הָאֲנָשִׁים הַהֵמָּה אֵלָיו אֲנַחְנוּ טְמֵאִים לְנֶפֶשׁ אָדָם, לָמָּה נִגְרַע לְבַלְתִּי הַקָּרִיב אֶת קָרְבֵּן ה' בְּמַעַדוֹ בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

6. Several men were in a state of ritual contamination by virtue of contact with a dead body and were thus unable to bring the paschal offering on that day. They approached Moses and Aaron on that day.

7. And they said to them, “We are impure by virtue of contact with a dead body; why should we lose out and be unable to bring the offering to G-d among the Children of Israel at the appointed time?”

Makeup dates for sacrifices are virtually unheard of. It's like missing your anniversary—you snooze, you lose. The very request, let alone demand, is audacious, and unheard of. It once again demonstrates just how intensely they desired to do this mitzvah.

TEXT 3

Numbers 1:1–2

א. וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַּר סִינַי בְּאַהֲל מוֹעֵד, בְּאַהֲל
לַחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי בַּשָּׁנָה הַשֵּׁנִית לְצֵאתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
לֵאמֹר:

ב. שָׂאוּ אֵת רֹאשׁ כָּל עֵדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית
אֲבֹתָם, בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת כָּל זָכָר לְגִלְגֹּלָתָם:

1. On the first day of the second month of the second year after the Exodus from Egypt, G-d spoke to Moses in the Sinai desert, in the Tent of Meeting, saying:

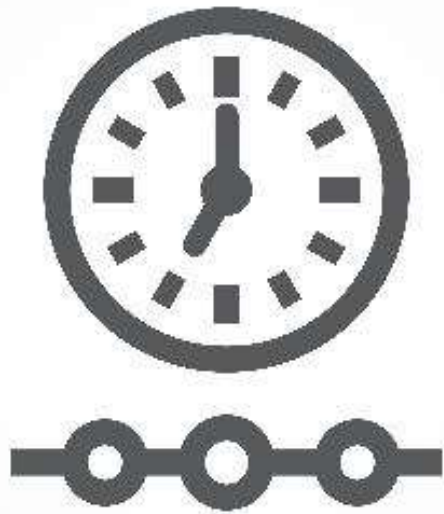
2. “Count the congregation of the Children of Israel by families following their fathers’ houses, a head count of every male according to the number of their names.”

TEXT 4A

Rashi, Numbers 9:1

אין סדר מוקדם ומאוחר בתורה.

The order of events in the Torah is not chronological.

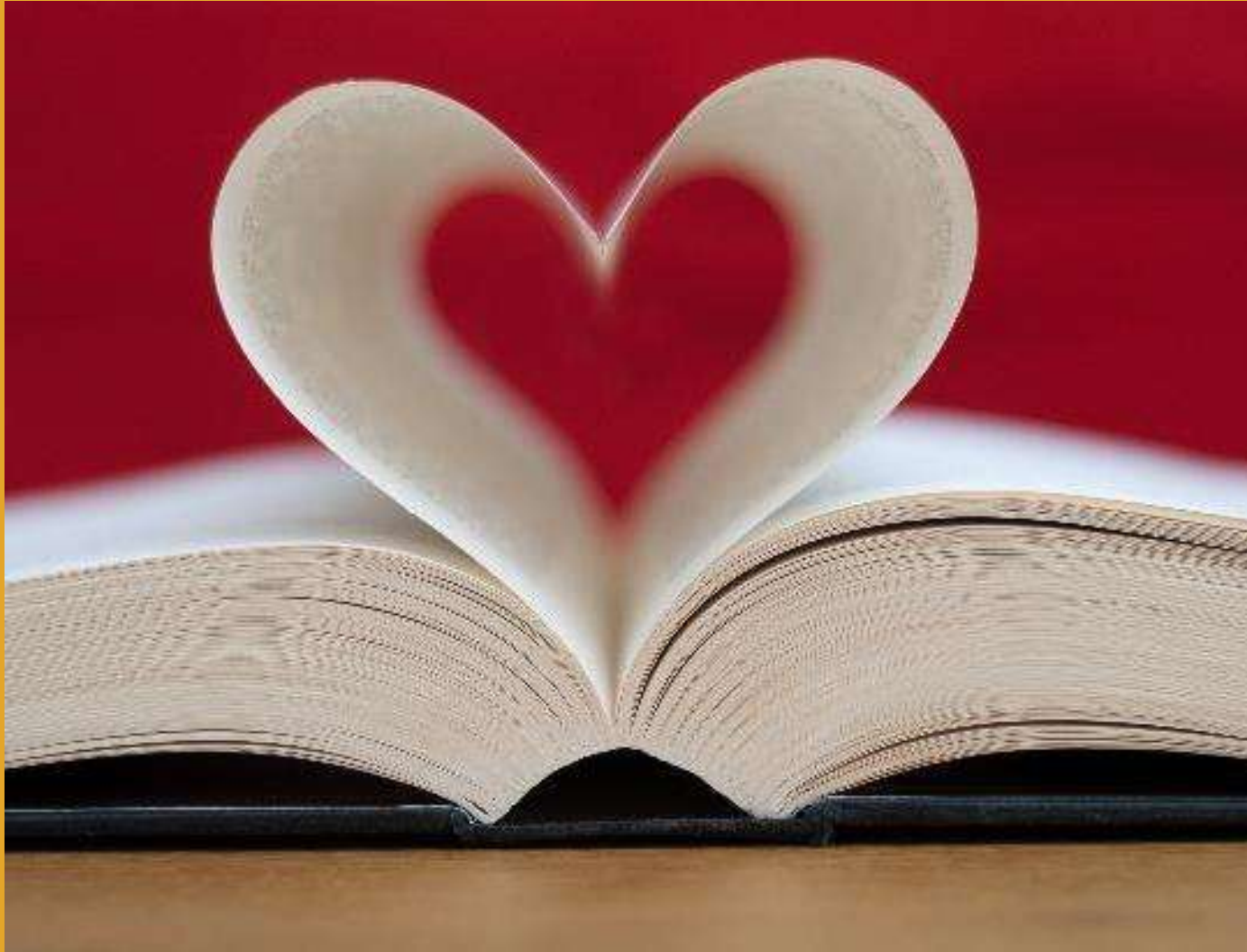
The Torah doesn't just randomly mess with the natural timeline unless there's a compelling reason to do so.

TEXT 4B

*Nachmanides, Bamidbar
16:1*

כל התורה כסדר, זולתי במקום אשר יפרש הכתוב
ההקדמה והאחור, וגם שם - לצורך ענין ולטעם נכון.

The entire Torah is in chronological order
except for those occasions when the Torah
specifies that the dates are out of order.
Even in those cases, it is for good reason and
proper purpose.

The Torah makes
a huge effort to
open each of its
books by
showcasing G-d's
love for the Jews.

TEXT 5

Rashi, Genesis 1:1

אם יאמרו אומות העולם לישראל: "לסטים אתם"
שכבשתם ארצות שבעה גוים", הם אומרים להם:
"כל הארץ של הקדוש ברוך הוא היא. הוא בראה
ונתנה לאשר ישר בעיניו - ברצונו נתנה להם,
וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

Should the nations ever accuse the Jews of stealing Israel, the land of the seven nations, the Jews will respond, "The whole world belongs to G-d. He created it and gave it to the people He chose. It was His choice to gift it to them, and it was also His choice to take it from them and gift it to us."

TEXT 6

Rashi, Numbers 1:1

מתוך חיבתן לפניו מונה אותם כל שעה.

כשיצאו ממצרים מנאן, וכשנפלו בעגל מנאן
לידע מנין הנותרים. כשבא להשרות שכינתו
עליהן מנאן. באחד בניסן הוקם המשכן, ובאחד
באייר מנאם.

G-d counts the Jews all the time because He loves them.

When they emerged from [bondage in] Egypt, G-d counted them. After they worshipped the Golden Calf and many died in a plague, G-d counted them to determine how many had survived. The Tabernacle was erected on the first of Nisan, and indeed, on the first of the [following month] Iyar, G-d counted them.

TEXT 7

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Likutei Sichot
23, pp. 68–69*

דער מעלה וחיבה פון אידן אין דעם וואס דער אויבערשטער האט זיי דאן אנגעזאגט (אחרי הקמת המשכן) א מצוה מיוחדת, וואס מצד עצמה זיינען זיי דעמולט (אין מדבר) ניט געווען מחוייב, וואס דאס אליין ווייזט שוין אויף שבחן וחיבתן של ישראל.

און די אידן האבן מקיים געווען די מצוה, און מקריב געווען דעם קרבן אין משכן בשלימות "ככל אשר צוה ה' את משה כן עשו בני ישראל", כנזכר לעיל.

נאך מערער, דא דריקט זיך אויס די מעלה ושבח פון אידן — ווי שטארק זיי האבן געוואלט מקיים זיין ציווי ה', אז אפילו "אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח", אויך זיי האבן געמאנט און גע'טענה'ט "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' במועדו".

און די חיבה פון אידן ביים אויבערשטן, אז ער האט אנגענומען זייער טענה ובקשה "למה נגרע" און געגעבן זיי די געלעגנהייט צו משלים זיין דעם חסרון און מקריב זיין דעם קרבן פסח שני.

G-d issued a special commandment (after the Tabernacle was erected) from which the Jews were otherwise exempt (in the desert). This demonstrates their greatness and G-d's love for them.

[Then there is the fact] that Jews fulfilled this commandment perfectly, "in accordance with all that G-d had commanded Moses."

Moreover, this story flatters the Jews by demonstrating just how much they yearned to fulfill this commandment. Even "those who were impure by virtue of contact with a dead body and could not bring the offering" demanded and argued, "Why should we lose out from bringing this offering in its appointed time?"

G-d's love for the Jews is further expressed by the fact that G-d accepted the demand and entreaty, "Why should we lose out?" He granted them the opportunity to fill in the gap by providing a makeup date for the paschal offering.

Sometimes when you showcase and talk up the wonderful strengths and traits of those you love, it has the opposite effect. You might hope to let everyone know how wonderful they are, but others might conclude that if you need to talk up your loved ones' strengths so much, maybe they're not so special after all.

TEXT 8

Rashi, Numbers 9:1

ולמה לא פתח בזו?

מפני שהוא גנותן של ישראל, שכל ארבעים שנה
שהיו ישראל במדבר לא הקריבו אלא פסח זה
בלבד.

Why did the Torah not begin with the paschal offering?

Because it is a disgrace to the Jews that throughout the forty years of their sojourn in the desert, they only brought this one paschal offering.

TEXT 9

*Rabbi Yehudah Loew, Gur
Aryeh, Numbers 9:1*

שאף אם הוא פטור מן המצוה — או מחמת אונסו או שפטרו — גנאי הוא לו . . . דלא אמרינן "אונס רחמנא פטריה" (בבא קמא כח, ב) רק לענין פטור מן העונש, אבל מכל מקום גנאי הוא לו שלא עשה המצוה, והיה לו זכות. וכאן לא היה להם זכות אותה המצוה . . .

ולא דמי לתרומה וכל המצות התלויות בארץ, דלא חלה המצוה עליהם לגמרי עד שבאו לארץ, אבל פסח שעשו כבר בשנה שנייה, רק שהיו פטורין ממנו עד שבאו לארץ, גנאי להם זה, שדבר זה נקרא שהיו חסרים מצוה.

An exemption from a mitzvah is not equivalent to doing a mitzvah. . . . When we say, "One who is unable is exempted by G-d" (Bava Kama 28b), we mean that there is no punishment. Nevertheless, it is not the same as doing the mitzvah and receiving the merit. Here too, [though they were exempt,] it was a missed opportunity. . . .

The paschal lamb is different from all the other commandments that were not obligatory in the desert. Those commandments were only activated when they entered Israel. The paschal offering had already been offered in the desert once before, and the Jews were exempted in the ensuing years. Therefore, missing out on this mitzvah is considered a loss despite the exemption.

TEXT 10

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Likutei Sichot
23, pp. 69–70*

ווערט די שאלה - ואפילו ביי א בן חמש למקרא: ווי קומט עס אז די אלע ל"ט שנה וואס אידן זיינען געווען אין מדבר האבן זיי נישט געפאדערט און געבעטן פון אויבערשטן "למה נגרע", אז זיי ווילן מקריב זיין דעם "קרבן לה'", דעם קרבן פסח (ובפרט אז דאס איז געווען דער קרבן וואס האט זיי געראטעוועט אין מצרים און געבראכט צו דער גאולה פון מצרים)?

ובמכל שכן וקל וחומר: מה דאך בשעת איינציקע אידן האבן גע'טענה'ט "למה נגרע" האט דער אויבערשטער זיי געגעבן א געלעגנהייט צו מקריב זיין דעם קרבן, על אחת כמה וכמה ווען אלע אידן . . . וואלטן געבעטן און געמאנט ביים אויבערשטן אז זיי ווילן מקריב זיין דעם קרבן פסח בדוגמא ווי זיי האבן דאס געטאן במדבר בשנה השנית, וואלטן זיי דאס אויסגעפירט.

און דאס איז "גנותן של ישראל, שכל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר לא הקריבו אלא פסח זה בלבד" — ווען אידן בעטן ביים אויבערשטן "למה נגרע" וואלטן זיי געפועלט און מקריב געווען דעם קרבן כל ארבעים שנה.

Even a child wonders why the Jews didn't demand the paschal offering during their thirty-nine [subsequent] years in the desert: "Why should we lose out"? [Why did they not tell G-d] that they wanted to bring a paschal offering? (Especially since they knew that this offering saved them in Egypt and brought about their redemption.)

When a mere handful of Jews demanded, "Why should we lose out?" G-d granted them the opportunity to bring the paschal offering. If all the Jews would have pleaded for an opportunity to bring the paschal offering, G-d would surely have consented.

It was, therefore, disgraceful that "throughout the forty years of their sojourn in the desert, they only brought this one paschal offering." Had they demanded of G-d, "Why should we lose out?" they surely would have succeeded and been permitted to bring the paschal offering during those forty years.

TEXT 11

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Ibid., P. 70*

נשיאי ישראל איז לכל לראש וכל ענינם טראכטן און
טאן וועגן אידן. ביז ווי מ'געפינט בא משה'ן אז ער
האט זיך מוסר נפש געווען פאר כלל ישראל, ניט נאר
מסירת הגוף נאר אויך מסירת הנפש, ווי ער האט
געזאגט "ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת" (שמות
לב, לב).

Jewish leaders are primarily and completely invested in thinking about the people and doing things for the people. Moses even risked his life for the Jewish people. He didn't merely risk his bodily life; he also risked his spiritual life. He said to G-d, "If you don't forgive the Jewish people, erase me from Your book that You wrote" (Exodus 32:32).

True leaders
don't think
about what's
good for them.
They are wholly
and completely
dedicated to
their people.

TEXT 12

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Likutei
Sichot, Ibid.*

ווען משה ואהרן וואלטן געבעטן ביים אויבערשטן אז זיי זאלן מקריב זיין דעם קרבן פסח, און וואלטן דאס גע'פועל'ט (ואפילו - פאר אלע אידן), וואלט דאס גופא ארויסגעבראכט "גנותן של ישראל" נאך אין א גרעסערן אופן, באווייזנדיק אז דאס איז א קרבן לה' וואס מ'קען פועל זיין הקרבתו דורך בקשה לה' — און אף על פי כן האבן דאס אידן ניט געבעטן.

איז דעריבער האבן משה ואהרן, זייענדיק רועים נאמנים, כדי ניט צו ארויסברענגען (מער בגלוי) "גנותן של ישראל", האבן זיי מוותר געווען אויף זייער עילוי (אין וועלכען זיי זיינען ניט נצטוו געווארן) צו ברענגען א קרבן פסח, דורך בעטן דאס — אבי צו אפהיטן כבודן של ישראל.

Had Moses and Aaron pleaded for the privilege of offering the paschal lamb, it would have been granted to them (and to all the Jews). However, this would have compounded the disgrace of the Jewish people. It would have demonstrated that the Jews could have secured the privilege of this offering with a simple request, but didn't.

To preserve the people's dignity, these faithful shepherds forwent the spiritual gain they could have accrued by pleading for, and bringing, the [non-obligatory] offering.

If you are a true leader, it's not just a job; you give it your life. Everything you own belongs to those you lead. You give them all of you.

TEXT 13

*Nathan Lewin, My Father
Belonged to Chassidim,
Living Torah 120*

[The lawyers asked,] “Didn’t your father own things? . . . His library and his books, weren’t they his personal property?”

She said, “No.”

Surprised, they said, “What do you mean [when you say] no? Didn’t the Rebbe have personal property?”

She responded, “No. My father, the Rebbe, was the property of Chabad. He belonged to Chabad, and [there was] nothing that he had himself personally.”

TEXT 14

Talmud, Sotah 14a

דרש רבי שמלאי: מפני מה נתאוה משה רבינו ליכנס
לארץ ישראל? וכי לאכול מפריה הוא צריך, או
לשבוע מטובה הוא צריך?

אלא כך אמר משה: הרבה מצות נצטוו ישראל ואין
מתקיימין אלא בארץ ישראל. אכנס אני לארץ כדי
שיתקיימו כולן על ידי.

Rabbi Simlai expounded, “Why did our teacher Moses desire to enter Israel? Was he desirous of its fruit or its bounty?

“No. Rather this is what Moses was thinking: ‘The Jews were given many commandments that can only be fulfilled in Israel. I want to enter the Land and fulfill them all.’”

TEXT 15A

*Midrash, Bamidbar Rabah
19:13*

אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: באיזה פנים אתה
מבקש ליכנס לארץ?

משל לרועה שיצא לרעות צאנו של מלך ונשבית
הצאן, ביקש הרועה ליכנס לפלטרין של מלך. אמר לו
המלך: אם אתה נכנס עכשיו, מה יאמרו הבריות?
שאתה השבית הצאן.

אף כאן, אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: שבחך הוא
שהוצאת ששים רבוא וקברתם במדבר, ואתה מכניס
דור אחר? עכשיו יאמרו, אין לדור המדבר חלק לעולם
הבא! אלא תהא בצדן ותבא עמהן . . . לכך כתיב: "לא
תביא את הקהל הזה" (במדבר כ, יב), אלא שיצא
עמך.

G-d said to Moses, "How can you desire to enter
Israel?"

This can be compared to a shepherd who led the
king's flock to the grazing ground and the flock was
captured. When the shepherd sought to enter the
palace, he was denied entry. The king explained, "If
you enter now, what will people think? That you
stole the sheep." Here too, G-d said to Moses, "Is it
praiseworthy to lead six-hundred-thousand Jews
from captivity in Egypt, bury them all in the desert,
and then lead a new generation into Israel? People
will say that the generation that was buried in the
desert has no share in the World to Come. Rather,
remain by their side and be buried with them, and
only enter with them when they will enter in the
future." . . .

Scripture therefore states, "You will not bring this
congregation" (Numbers 20:12), [meaning] rather, you
will lead the congregation that emerged from Egypt
with you.

TEXT 15B

Midrash, Devarim Rabah
7:10

רבנו של עולם, ימות משה ומאה כיוצא בו ולא תנוק
צפורנו של אחד מהם.

Dear G-d, may Moses and a hundred like him
die, rather than harm a single toenail of the
people.

KEY POINTS

1. Bringing the paschal offering in the desert was a dramatic love story between G-d and the Jewish people.
2. It also highlighted the disgrace of the Jews, for they never brought another paschal offering in the desert.
3. Though they were not instructed to bring the paschal offering, it would most likely have been permitted had they asked.
4. Moses and Aaron would have asked for the opportunity, but they held back because that would amplify the disgrace of the people.
5. True leaders belong to the people. They never entertain bonus opportunities for personal growth that come at a cost to the people.

